

Bedstefars opfindelse

Bedstefar har indkaldt os til endnu et familiemøde. Jeg vil tro han har en ny opfindelse som han vil vise os - jeg håber den er bedre end den
5 forrige.

Gennem årene er bedstefars opfindelser blevet mere og mere bizarre, for at sige det mildt. Hans sidste nye opfindelse var en fløjte, som kun nøgenrotter var i stand til at høre, og det var meningen at den skulle give dem superkræfter; alt han skulle gøre var at blæse i fløjten én
10 gang, og så ville de alle komme til ham. Nøgenrotterne kom skam, men alt de gjorde var at stimle sammen på græsplænen ude i haven, og så var far nødt til at ringe til dyreværnet for at få de stakkels kræ fjernet. Der var intet særligt ved dem, til mig og min yngre bror, Henrys, store skuffelse; Jeg havde nu virkelig set frem til at se
15 flyvende nøgenrotter.

“Lizzy, Henry, kom her! Jeg har noget jeg skal vise jer,” siger bedstefar, mens han gestikuler for os til at komme og sidde hos ham inde på hans kontor – det er der han arbejder på hans opfindelser.

Mor og far kommer også, selvom ingen af dem har ret meget tilovers
20 for bedstefars besynderlige besættelse.

”Hans opfindelser er ubrugelige,” siger far alt for ofte.

”Skat, du skal ikke være så hård ved din far,” siger mor så, selvom jeg ved hun tænker det samme som far, men hun kan jo ikke sige det højt, for bedstefar er jo ikke hendes far.

25 ”Min opfindelse er klar nu,” udbryder bedstefar stolt, mens han sætter sig ned i en stol foran sit rodede skrivebord.

”Hvad er det?” spørger jeg, og peger hen mod den mærkværdige maskine som står på bordet.

”Det her, min kære pige,” siger han og smiler stort, ”er en radio – en
30 helt speciel radio.”

Jeg ser far himle med øjnene, og jeg giver ham et hårdt blik. Jeg elsker at se bedstefars nye opfindelser, og jeg forstår ikke hvordan min far kan opføre sig på den måde.

”Den udsender en helt special frekvens som lader mig komme i
35 kontakt med gæster,” fortsætter bedstefar.

”Mener du rumvæsner?” udbryder Henry og klapper begejstret i hænderne, men bedstefar ignorerer ham.

”Jeg har ventet på det her øjeblik i så mange år,” siger bedstefar mens han sukker; der er et udtryk af længsel i hans øjne og i hans gamle
40 ansigt.

”Jeg vil tænde for min radio nu, og så vil de høre det – kun *de* kan høre det.”

Bedstefar rækker sin hånd ud og tænder for radioen.

”Far, er du nu sikker på det her er en god idé?” spørger min far og
45 lægger en hånd på bedstefars skulder.

”Stille, søn,” skælder bedstefar, “de vil høre min udsendelse hvert øjeblik det skal være nu - vent bare og se.”

Vi venter. Udover lyden af bedstefars tunge åndedræt, de hurtige, vilde slag af mit eget, hamrende hjerte, og regnen som slår mod de
50 gamle ruder, er der ikke andet end stilhed.

”Far...”

”Ti nu stille, min søn,” gentager bedstefar, og far gør for en gangs skyld som han bliver bedt om.

Der er det! Lyden af hoveddøren som går op, lyden af knirkende
55 trappetrin, lyden af fodtrin lige uden for døren, og, endelig – lyden af et bank på døren ind til bedstefars kontor.

”Så er hun her,” siger bedstefar, mens han griner af hele hjertet,

”Bedstemor er kommet for at hilse på endnu en gang.”